

OPINIÓ

Carles Bonaventura i Cabanes
Comissió sectorial de cultura de Reagrupament Gironès

El nostre model cultural

Un dels grans reptes del municipalisme és aconseguir que allò que aporten els ciutadans per a la convivència comuna, sumat als ingressos externs derivats dels valors de la pròpia comunitat, se'ls retorni de manera equilibrada i justa, sense que es perdi res pel camí. Una part d'aquest retorn, com ara la seguretat, la mobilitat, els serveis de neteja, etc. tenen una valoració clara i només estan mínimament subjectes als criteris polítics de model de ciutat. En canvi, la cultura artística o les arts, tot i que les copsem a dins de la valoració de satisfacció general, no les podem reflectir d'una manera completa en els pressupostos més enllà de la seva despesa monetària. La gran perjudicada de les valoracions fetes en clau monetària és l'activitat cultural i artística, el seu desenvolupament i la seva distribució.

Si un carrer està ple de sots, ningú no discuteix que s'ha de pavimentar ni com s'ha de fer; en canvi, si tenim una oferta artística que coixeja, les opinions sobre el que cal fer seran d'una dispersió extrema i trobar el punt de coincidència serà gairebé una tasca impossible. Una gran part de les decisions que es prenen no són res més que apostes, més o menys contrastades, però el seu èxit o el seu fracàs dependrà de quina persona o quins col·lectius agafen la iniciativa, de com ho fan, dels suports de què disposen, de l'interès que tenen i del sector de públic a què van dirigides. El món mercantilista en què vivim condemna a l'ostracisme la major part d'iniciatives artístiques, ja que només algunes estan destinades a transformar-se en valors monetaris. Per tant, més que en qualsevol altra activitat, la redistribució de la seva riquesa esdevé un repte difícil i complicat.

Si ens traslладem a l'àmbit de la gestió municipal de la cultura artística, observem que només els grans atractius culturals tenen entitat suficient per esdevenir motors econòmics. En un primer nivell, hi trobem el Teatre Museu Dalí de Figueres, el centre monumental de Girona, la Sagrada Família de Barcelona, el Louvre de París, el MOMA de Nova York... seguits a diferent nivell per altres atractius artístics que complementen l'oferta global de les ciutats, com ara les temporades operístiques, musicals, teatrals i de qualsevol altre moviment artístic.

Si només existissin aquests motors culturals destinats als visitants, els habitants de cadascuna de les ciutats es quedarien sense la seva pròpia oferta i base cultural; en canvi, el rendiment cultural quedaria en mans de l'activitat de les botigues, hotels, restaurants i altres activitats derivades, en perjudici de les activitats artístiques i cultu-

L'autor reflexiona sobre el turisme cultural a la ciutat de Girona ■ J. SABATER

als de barri, que són aquelles en les quals realment participa la ciutadania, a través de les escoles d'art, els centres culturals, els grups teatrals, musicals o de les arts plàstiques, i de qualsevol altra fórmula participativa en què les persones puguin realitzar-se en les seves aspiracions en el camp de les humanitats i, alhora, oferir l'accés a la cultura i a les arts a aquells ciutadans que no disposen de recursos per accedir de manera continuada a l'oferta cultural d'alt nivell. Els representants polítics només seran justos si són capaços de distribuir correctament els recursos de la cultura entre tota la població.

A Girona, el fons Santos Torroella representa una oportunitat, sense saber del cert encara si acabarà sent bona o dolenta. L'alcalde i els regidors de la formació que governa fan una aposta per millorar l'atractiu de la nostra ciutat, i, d'entrada, tanta incertesa hi ha en la inversió com en la pèrdua d'oportunitat de la no inversió. A partir d'aquí, queda la tasca de rendibilitzar-la i convertir-la en un nou motor cultural i, pel que fa a Reagrupament, de vetllar perquè no es limiti només a beneficiar els comerços, establiments i inversions immobiliàries del nucli antic, sinó el conjunt de la ciutat.

Sense entrar en altres valoracions de caràcter artístic, educatiu i cultural, també molt importants però que deixarem per a un altre dia, i centrant-nos en la qüestió econòmica, des de Reagrupament pensem que hem d'apro-

fitar aquesta circumstància per crear un nou model de gestió cultural, en el qual, a partir de les activitats excedentàries, es financin les activitats deficitàries, més properes a la ciutadania, i que els beneficis derivats dels atractius turístics i monumentals es distribueixin, de manera equitativa, entre tots els barris de la ciutat, ja que en definitiva és el conjunt dels ciutadans els que, a través dels seus impostos, aporten el capital per fer aquesta aposta cultural.

La base d'aquest model és potenciar al màxim els grans atractius de la ciutat per als visitants, amb l'objectiu d'obtenir un valor afegit excedentari en el conjunt de l'economia local, la redistribució del qual serveixi per aportar més recursos a les activitats socials més properes al lloc de residència dels ciutadans.

Per això considerem bàsic el control d'aquests excedents mitjançant el sistema de gestió adient, perquè els resultats positius derivats de l'explotació turística s'incorporin de manera automàtica als fons disponibles per a accions culturals i artístiques als centres cívics i culturals dels barris. Al mateix temps, cal estudiar la manera d'implicar, en la part que els pertorqui, els propietaris de negocis i establiments que es beneficien directament de l'atractiu turístic en el finançament de les inversions que es realitzen per a la seva potenciació, donat que els seus resultats d'explotació són i seran fruit d'aquestes inversions.

LA GALERIA

Joan Ventura

Llibres necessaris, llibres imprescindibles

Dels llibres, com de persones, n'hi ha de moltes menes. Autèntiques obres mestres es barregen amb nyaps indignes, de la mateixa manera que hi ha éssers que es mereixerien el Nobel de la bona gent i d'altres que tenen la categoria de bergants i canalles. Aquests mesos previs a Sant Jordi, les novetats editorials surten com bolets, hi ha autors i gèneres per triar i remenar i ningú s'hauria de quedar sense un bon llibre. Companys i col·laboradors d'aquest diari acaben de publicar obres prou interessants, com Vicenç Pagès, que va guanyar el premi Sant Jordi amb *Dies de frontera*; o en Manuel Cuyàs, amb el seu llibre de memòries *El nét del pirata*; o David Castillo, amb la novel·la futurista *Barcelona no existeix*; o Jordi Panyella, que ha posat el dit a la llaga a *Salvador Puig Antich, cas obert*; o Martí Gironell, amb la novel·la històrica *El primer heroi*. No tinc ànim

Ricard Solà era un artesà que feia retrats d'estudi, de comunitat, de casaments... però també captava moments irrepetibles

d'exhaustivitat, només deixar constància que, tot i la crisi econòmica, es continua creant en tots els camps de les lletres i de les arts. Aquí, però, voldria parlar d'un llibre que segurament serà el més venut al meu poble, Llagostera. Es tracta del volum *Ricard Solà, fotògraf. Llagostera 1949-1990*, que acaba de publicar l'Arxiu Municipal, que també ha rebut de la família un fons de més de 25.000 negatius de la llarga trajectòria professional

d'aquest fotògraf originari d'Anglès que el 1948 es va casar amb la pubilla de la casa Llinirós, un establiment característic a la vila al llarg de gairebé tot el segle XX, ja que el van regentar tres generacions. Ricard Solà era un artesà que feia retrats d'estudi, de primera comunitat, de casaments, de festes de la vellesa o de la florida processó de Corpus. Però amb la seva càmera també captava moments irrepetibles, com una visió d'un partit de futbol al bar de Cal Titó o el gran Robert Sabaté, el *Titero*, un autèntic home orquestra vestit amb uniforme, de manaia o de la Creu Roja. No hi falten les inauguracions de les escoles l'any 1963, ni les rígides autoritats franquistes, ni edificis ni carrers que, en alguns casos, han sobreviscut a les amenaces de l'especulació immobiliària i, en altres, han canviat per empitjorar, com un racó del carrer Alt de Girona, que abans els veïns tenien ple de flors i ara només hi mana un empedrat sense ànima.

SOCIETAT

A Banyoles creix la demanda d'aliments

R. Estéban
BANYOLES

Al llarg del primer any d'existència del centre de distribució d'aliments (CDA) de Càritas de Banyoles, el nombre d'usuaris d'aquest servei ha crescut un 33%. Si un any enrere hi acudien unes 37 famílies per torn, ara ho fan

entre 48 i 51. En total, hi ha unes 300 famílies del Pla de l'Estany que han de recórrer a aquesta ajuda. Càritas va explicar ahir que, al marge dels aliments més bàsics, ara també s'hi lliuren productes frescos i pa, gràcies a la col·laboració del Banc dels Aliments i algunes fleques de Banyoles. ■